

VÀI KỶ NIỆM VỀ TRƯỜNG XƯA

HOÀNG TRÚC LÂM

Ai cũng muốn viết về trường xưa của mình. Nhất là khi trường đó bây giờ đã thay đổi tên và những người muốn viết đó lại sống xa xứ. Trường trung học Petrus Trương Vĩnh Ký ngoài việc đổi tên khác, còn giới hạn chương trình học, chỉ dạy chương trình tương đương với đệ nhị cấp hồi xưa. Trường trung học phổ thông chuyên Lê Hồng Phong chỉ nhận học sinh từ lớp 10 đến lớp 12 và nhận cả nam lẫn nữ học sinh. Ngoài tên khác cũng đã hơn 25 năm rồi, trường vẫn nổi tiếng đứng vào bậc nhất cả nước. Đối với rất nhiều người viết sống trong hoàn cảnh đầy đủ tiện nghi của các nước tân tiến, sự xa cách đó không những chỉ đơn thuần xa cách về thời gian, về năm tháng, mà còn về không gian xa vời ba chiều nữa. Thông thường xa cách nhau bằng một đại lục, bằng một đại dương. Người ta thường nói xa mặt cách lòng, nhưng nếu áp dụng vào quê hương, trường học, làng xưa cảnh cũ, e không được chính xác lắm, nếu không nói sai trật là đằng khác. Tuy vậy, người thích viết lách ngày nay được một lợi điểm: Phương tiện viết lách và xuất bản đã trở nên quá phổ quát và tương đối không tốn kém. Cách thức đả tự viết bài bằng máy điện toán và gửi bài đăng báo hay chuyển nhau xem, hoặc đăng trên khung mạng đã trở nên quá nhanh, quá dễ dàng và hầu hết mọi người đều có thể sử dụng hoặc thực hiện được. Chất liệu cần thiết để viết bài cũng dễ tìm qua việc liên lạc với nhau bằng i-meo, tức thư điện tử email. I-meo đã giúp đỡ bà con họ hàng bạn bè thân thuộc ngày xưa, hằng ngày hoặc hằng tuần đều có thể liên lạc thăm hỏi tâm sự lẫn nhau, trao đổi

Thầy Đỗ Quang Vinh

nhau những kỷ niệm và ký ức về quá khứ, gửi cho nhau những bức ảnh ngày xưa bằng máy rà scanner và bằng i-meo. Thật nhanh, và càng ngày mạng liên lạc càng mở rộng thêm ra. Hiện nay trên toàn thế giới, nghe nói mỗi ngày có đến trên 10 tỉ i-meo người ta gửi cho nhau qua mạng internet.

Thôi rồi, chưa gì vào bài đã bắt đầu lạc đề rồi! Nhập đề theo kiểu này chắc các anh em PK đều có thể nhận ra. Đó là lối lung khởi, lòng vòng. Có chút ít cải biến! Tuy vậy, nếu đưa bài này cho các thầy Nguyễn Văn Thiệu, thầy Đỗ Quang Vinh, thầy Tạ Ký, thầy Vũ Ký, thầy Thái Chí chám thử sẽ được cho zê-rô là cái chắc. Vậy xin phép cua trở lại.

Thầy Dương Ngọc Sum

Kỷ niệm trước hết kể ra đây là giờ thể thao ở sân vận động phía sau trường Petrus Trương Vĩnh Ký. Mỗi tuần một lần vào buổi sáng, thường thường thứ tư. Buổi chiều trong cùng ngày có giờ thể thao đó, hình như vẫn phải đi học như

thường. Ngược lại nếu năm học nào đó có giờ học buổi sáng, giờ thể thao được tổ chức vào buổi chiều. Lâu ngày ký ức hơi bị sét rỉ, chỉ nhớ mường tượng như giờ thể thao được hoàn toàn bãi bỏ cho học sinh đệ nhị cấp. Nếu quả thật như vậy, có lẽ đây là một điểm sai lầm của những nhà giáo dục thời đó. Mới lên đến đệ tam (lớp 10) mà đã không cần tập thể dục nữa rồi!

Muốn đến sân vận động có mặt tiền giáp với đường Trần Bình Trọng, học sinh có thể đạp xe đến đó bằng hai nẻo chính: rẽ vào từ đường Trần Bình Trọng, hoặc chạy vòng vòng một đường hẻm thật nhỏ xuyên qua các cư xá của các giáo sư và giám thị trường, từ đường Nguyễn Hoàng cũ tức đường Trần Phú bây giờ. Thầy huấn luyện thể thao nhiều năm ông Dương Ngọc Sum có nhà ở khu cư xá này. Sân vận động đó rất dễ nhận diện nếu đi ngang đường Trần Bình Trọng. Nó tọa lạc ở sát hông dãy lớp học, thường gọi nôm na là lớp học chuồng ngựa, đã từng cho trường Chu Văn An mượn tạm cho đến khoảng năm 1961-62 khi trường này được dọn về trường sở mới ở khu Ngã 6 Chợ Lớn. (Muốn đọc về Hoài niệm Chu Văn An mô tả chuồng ngựa, xin xem Nguyên Giao tại: <http://alcor.concordia.ca/~tmai/cva.htm>). Lúc vào học lớp đệ thất, tôi nhớ có một hai lần đạp chiếc xe đạp nhỏ, cỡ bánh 550, theo một anh bạn chạy vòng vo khu này. Chạy từ sân vận động tuôn ra tới đường Thành Thái, khu trường Quốc Gia Sư Phạm, có nhiều đoạn đường phải xuyên qua những lùm cây cỏ dại mọc qua khỏi đầu. Sài Gòn trong khoảng cuối thập niên 1950 vẫn hày còn nhiều khoảng đất trống cỏ mọc lùm tùm bên cạnh những con rạch hay những đường mương lớn. Nhất là những khu vực từ Bàn Cờ chạy ra đến ngã 7, ngã 6 Chợ Lớn, hay lên đến khu trường đua Phú Thọ, khu Bàu Sen, Đầm Sen, v.v.. Lúc đó hình như các trường Đại học Khoa học và Đại Học Sư Phạm ở kế cận mới được tu bổ và xây cất cho được khang trang rộng rãi. Chỉ một vài năm sau những con đường mòn Petrus Ký này bị bít hết lối và thay thế bằng những

hàng rào, những vách tường kiên cố phân định ranh giới của các trường đại học lân cận.

Đường vào sân vận động thường có những xe bán hàng ăn như bò biá, khô bò đủ đủ, bánh ướt chả lụa, bánh mì thịt, nước mía, sữa đậu nành, tức những món ăn sáng ăn trưa thịnh hành nhất của tuổi học trò. Đường hẻm vào sân vận động từ phía đường Nguyễn Hoàng (cũ) cũng có xe hàng quà bánh và trước khi đến sân vận động đi ngang qua hông của Tổng Thư Viện Quốc Gia, phía trước có một cái sân rộng rãi với cây phượng vĩ nở hoa đỏ rực rỡ vào mỗi mùa hè. Cửa sau của trường Petrus Ký nằm ngay gần cây hoa phượng này. Rất ít khi tôi thấy cửa sau này được mở ra. Sau lưng và phía bên hông của Tổng Thư Viện hồi tôi học cỡ đệ lục, đệ ngũ còn có một hành lang cũ ở đó nhiều dãy bàn học trò được sắp xếp ngổn ngang. Chỗ đó chúng tôi (Sáu, Mười, và tôi) thường học bài chung trước khi vào giờ học. Thường thường, môn Anh văn - bởi môn này dễ gây hứng thú nhất. (Sáu thất lạc và bặt tin kể từ năm đệ tứ khi anh này bỏ học chui vào bưng - có lẽ đi theo thầy Thiện; còn Mười, mới liên lạc lại được bằng i-meo cách đây vài tháng). Mãi đến lúc học thi tú tài 2, tôi mới dám mon men bước vào Tổng Thư Viện học bài dọn thi, ăn mặc quần áo sạch sẽ, nhón gót cho cao cao một chút cho ra vẻ chuẩn sinh viên.

Giờ thể thao hồi đó bao gồm những môn thể thao kiểu Thế Vận Hội như: ném tạ, nhảy cao, nhảy xa, chạy bộ 100 thước, v.v. Sau đó học sinh được tự do chơi đá banh - bây giờ thường gọi 'bóng đá' có lẽ cho hợp nhất với 'bóng chuyền', bóng rổ, bóng bàn, . . . Lúc đó những thần tượng đá banh của chúng tôi là Rạng (thủ môn), Đức, Hùng I, và Hùng II, v.v. của đội tuyển thủ Sài Gòn. Và người đã làm cho thánh giả toàn quốc biết đến tên tuổi của các cầu thủ này không ai khác hơn ký giả thể thao Huyền Vũ, trên những làn sóng điện trực tiếp truyền thanh các trận đá banh lớn. Những cầu thủ này

đối với chúng tôi lúc đó cũng tương đương với những Ronaldo của Ba Tây hay Ahn Jung-hwan (Hàn quốc) ở thời đại World Cup 2002 bây giờ. Thịnh thoảng cũng có những trận đấu giao hữu với học sinh các trường lân cận như Chu Văn An chẳng hạn. Nhưng ấn tượng hãi hùng nhất của giờ thể thao hồi đó vẫn là cái màn leo dây. Leo trên một sợi dây thừng chừng 10 thước bề cao. Việc này xem dễ nhưng thật ra rất khó. Phải biết nắm mới được. Bởi nếu chỉ leo dây bằng hai cánh tay, hai tay phải thật khoẻ mới lôi được cả một trọng lượng của thân người. Mánh ở đây là phải dùng cả hai chân. Điểm thi thể thao năm đệ thất đó, tôi còn nhớ rất thấp, dưới trung bình rất xa. Tôi chỉ biết được mánh dùng thêm hai chân móc treo sợi dây thừng để cùng với hai tay kéo nguyên thân người lên trên từng bước một, sau khi đã qua phiên mình và quan sát các bạn cùng lớp leo dây đúng cách. Mười mấy năm sau, trong khi chuẩn bị đi quân trường Thủ Đức để được huấn luyện màn leo dây, ngày 30 tháng 4 trời tới thật nhanh. Tuy vậy, tôi vẫn được dịp xử dụng kỹ năng leo dây đó, cho đến lúc hụt hơi, khi phải luống cuống leo lên tàu Trường Xuân đang từ từ rời cảng Sài Gòn, từ một chiếc ô-bo nhỏ cặp sát vào tàu, giữa màn khói súng và bụi nước mù mịt chung quanh.

Khoảng năm 1995, tôi về thăm gia đình và được dịp đi một tua vòng quanh khu vực sân vận động của trường Petrus Ký năm nào. Nhà cửa đã mọc lên chi chít như nấm, nhìn chỗ cũ không ra. Giống như cảnh tả trong một bài thơ của nhà thơ sông Vị, Trần Tế Xương tức Tú Xương, học hồi lớp đệ nhị:

*Sông kia rày đã nên đồng
 Chỗ thành nhà cửa chỗ trồng ngô khoai
 Đêm nghe tiếng nhái bên tai
 Giật mình còn tưởng tiếng ai gọi ò*

Sân vận động năm xưa đã bị che kín bởi một vòng 4 vách tường vách ván của những ngôi nhà lụp xụp bao quanh. Những con đường hẻm xưa như bị thu gọn lại - nhỏ đến

nổi hình như đạp xe đạp không được nữa. Tuy nhiên gần đây có một tin vui nhận được từ một vị đàn anh (anh LQ), cựu học sinh trường Bưởi (Chu Văn An), đã từng học tại khu chuồng ngựa 2-3 năm cuối trung học. (Khu lớp học chuồng ngựa này trước đó vài năm đã từng bị lực lượng Bình Xuyên chiếm đóng). Anh LQ có họ hàng xa với cố gs Phạm Thế Ngũ của trường nhà, và đặc biệt rất có cảm tình với trường PK. Anh kể lại qua điện thư i-meo sau một cuộc gặp gỡ đương kim hiệu trưởng trường Lê Hồng Phong, một tin khá vui và phấn khởi: Trường đã được trung ương chấp thuận trả lại sân vận động cũ. Mặc dù sân đó hiện giờ chỉ còn một bãi đất đỏ không một ngọn cỏ, được bao chung quanh bởi bốn bức vách. Ông Hiệu Trưởng, một cựu học sinh trường Petrus Ký năm xưa, rất mừng khi loan báo tin này bởi ông và ban giám hiệu đã phải tranh đấu nhiều năm mới đòi lại được sân vận động cũ. Ông Hiệu Trưởng nói ông sẽ cố gắng gây quỹ, kiếm tiền để làm lại cái sân bóng đá đẳng hoàng cho học sinh có dịp vận động thể thao. Hy vọng một ngày nào đó trong tương lai các cụ cựu học sinh trường Petrus Ký sẽ có dịp tổ chức một buổi đá banh nhẹ tại sân vận động cũ để tìm lại những kỷ niệm thuở thiếu thời xa xưa.

Một tin vui nữa: Cái tượng Petrus Trương

Tượng Petrus Ký trước Dinh Độc Lập

Vĩnh Ký ngày xưa đặt ở gần cổng trường hiện vẫn còn! Sau ngày 30 tháng 4, tượng được gỡ xuống và mang về gìn giữ ở nhà một người có họ hàng xa gần với Petrus TV Ký ở miệt Phú Lâm - Chợ Lớn. Những người dân kì cựu đất Bến Nghé chắc cũng còn nhớ Sài Gòn năm xưa có tất cả hai tượng

Petrus Ký trưng bày ở chốn công cộng. Tượng thứ 1 ở sân trường. Tượng thứ 2 của Petrus Ký ngày xưa được đặt tại một công viên trước dinh Độc Lập (cũ) và Bộ Ngoại Giao (cũ), gần khu nhà thờ Đức Bà. Không biết bức tượng đó bây giờ đi về đâu. Nhưng tượng đặt ở trường ngày xưa hiện vẫn còn. Theo các photo chụp hình tượng đặt tại trường, ở phía dưới tượng có khắc:

Sylv. Raffegard
Saigon 1888

Chắc chắn đó là tên của nhà điêu khắc, phái nữ (?), Sylvie (?) Raffegard. Trên tượng ở nơi áo Petrus Ký có 4 huy chương và hiện nay cả ban Giám Hiệu cũng không rõ về chi tiết của các huy chương đó. Phải chi cụ Vương Hồng Sển còn sống thì hay biết mấy.

Kỷ niệm thứ hai xin phép kể về một chuyện cười ra nước mắt của học sinh trường nhà vào năm 1963. Năm đó có lẽ lần đầu tiên kể từ 1956, sinh hoạt chính trị miền Nam trở nên lộn xộn và mang nhiều biến động. Trường Petrus Ký có lẽ là trường trung học lớn duy nhất tại đô thành đã không tham gia phong trào uýnh lộn và ấu đả với công an cảnh sát, như các trường Áo tím (Gia Long), trường Trưng Vương, trường Chu Văn An, trường Võ Trường Toản, trường Cao Thắng, v.v. . Kết quả các anh em học sinh của trường nhà đã hoàn toàn bị mất điểm, mất niềm tin yêu đối với các người chị, người em gái của trường GL, đánh dấu bằng một tin đồn động trời: Ban Đại Diện Học sinh trường nhà nhận được một hộp quần áo lót phụ nữ do các chị các em trường Gia Long gửi đến. Đó chỉ là một tin đồn nhưng được lan truyền rộng rãi trong giới sinh viên học sinh đô thành hồi thời đó. Thật ra lịch sử đã được viết đi, sửa lại rất nhiều lần kể từ năm 1963 đó. Và quan niệm thông thường vẫn cho rằng người ta không bao giờ nên phán xét các hành động xuống đường biểu tình của những người học sinh nhỏ dại, chưa đến tuổi công dân đó. (Chính Tổng Nha cũng chỉ giữ các học sinh gan dạ GL, CVA, TV,

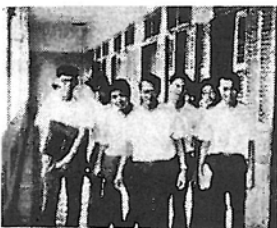
CT, v.v. chừng 3 ngày rồi thả ra hết). Không ai bây giờ có thể trách cứ các chị Gia Long hay ai đó đã nông nổi gửi hộp quần áo lót đó, nếu quả chuyện đó có thật. Cũng không ai có thể lên án các em học sinh Petrus Ký đã thiếu tình huynh đệ chi học sinh với các bạn cùng trang lứa tại khắp thành phố Sài Gòn thời đó. Và chắc chắn cũng không ai tò mò muốn tìm hiểu xem quà đó đã được gửi qua bưu điện hay hoặc đưa tận tay bằng . . . xe đạp. Cũng như chính ai đã nhận quà, phản ứng những người nhận quà ra sao, và họ đã dùng món quà đó để làm gì. Hoặc giả đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên: Một món quà riêng tư giữa một người nữ sinh trong trắng nào đó đang học trường nữ trung học Gia Long gửi cho người bạn trai đang học trường Petrus Ký và lại có trong Ban Đại Diện trường. Hay đó thật ra chỉ là thứ quà ảo, mang đầy tính chất hư cấu, như Thiệp chúc tụng gửi bằng I-meo ở thời Internet bây giờ. Áo ảo có thể trở thành thật thật với chất xúc tác đồn đại. Sự thật có lẽ nằm trong chốn không không có có của đời học sinh vô hư.

Tuy nhiên, người viết chỉ xin phép được vô tư bật mí với tư cách của một chứng nhân vào một buổi sáng náo động giữa mùa thu 1963 đó. Trước buổi sáng đó chừng vài tuần trong mỗi lớp học cấp từ đệ tam trở lên, người ta thấy có rất nhiều học sinh mới vào nhập học. Chuyện này dễ hiểu vì niên học thường bắt đầu vào khoảng tháng 9. Nhiều học sinh rất to con, và mang nét mặt rất 'cớm' (công an). Các học sinh nhu mì thường khá nhỏ với nhau rằng đó là những công an mật vụ bên Tổng Nha gửi sang. Thật ra khác với các trường như Chu Văn An, Trưng Vương hoặc Gia Long, Tổng Nha - nhất là cư xá công an cảnh sát - chỉ cách trường có mỗi một con đường, đường Cộng Hoà (cũ). Chỉ cần băng qua đường, công an cảnh sát có thể tràn vào trường dễ dàng, và chỉ trong vòng vài phút.

Thế là vào buổi sáng nắng đẹp giữa mùa thu 1963, sau vụ bùng nổ ở trường Gia Long

vài ngày, trước giờ vào học hay trong giờ ra chơi gì đó, có một nhóm học sinh, đa số thuộc các lớp đệ tam học ở tầng trệt dưới đất, bắt đầu lớn tiếng huýt gió và la to kêu gọi học sinh các lớp đệ nhị và đệ nhất ở trên các dãy tầng lầu chạy xuống sân tham gia biểu tình. Lập tức có một nhóm người lạ mặt rất đông cũng nhào ra đứng sẵn các vị trí then chốt ở sân trường. Đồng thời chuông báo hiệu giờ lên lớp bắt đầu. Cuộc biểu tình bị tắt ngúm ngay.

Có lẽ bị ám ức, bởi thay vì nhận được những vòng hoa tươi thắm (ảo) ban Đại Diện lại nhận được hộp quần áo lót phụ nữ (cũng có thể là áo nữa), sau ngày 1 tháng 11 năm đó có một cuộc nổi loạn nhỏ của một số học sinh các lớp đệ nhị cấp. Họ kéo nhau lên phòng ông Tổng Giám Thị, lúc đó là thầy Nhạc dạy Lý Hoá, đập phá lung tung và tháo gỡ cái bảng đề Tổng Giám Thị gắn ở phía trên cửa ra vào phòng làm việc của ông Tổng. (Người gỡ bảng phải được công kênh lên - một động từ được sáng tác, hay rất thịnh hành, vào thời đó - mới đủ cao để tháo gỡ bảng. Học sinh đó mang tên T. N. Minh từng học bài thi chung với người viết tại chùa Xá Lợi, tại trường CVA nơi các lớp học chuồng ngựa cũ). Tội nghiệp thầy Nhạc bị một phen hú vía và đã leo ra cửa sổ chạy thoát thân, chạy vọt về hướng đường Nguyễn Hoàng. Nhìn lại đó là một kỷ niệm vui - trong sự nhắc nhở luôn luôn rằng lịch sử từ năm đó trở đi đã được viết đi sửa lại rất nhiều, nhiều lần. Và qua nhiều năm tháng, bây giờ kỷ niệm đó thường được xem như hàm chứa những ảo ảnh của cuộc đời, những bông bột sôi nổi của tuổi thơ.

Thầy Lê Văn Đặng

Kỷ niệm nữa kể ra đây, về những buổi lễ phát phần thưởng cuối năm học. Năm đệ thất không biết vì hay không bằng hên sao đó, tôi được nhận phần thưởng, với một lần xướng danh,

hạng nhất về môn Vạn Vật. Thầy dạy môn Vạn Vật là gs Đặng, nhà ở khu gần chợ Bàn Cờ - đối diện xéo xéo với nhà anh bạn Huỳnh Trung Tín, và cũng cùng xóm với thầy Nguyễn Văn Thiện dạy chúng tôi môn Việt Văn năm đó. Lễ phát thưởng thường được tổ chức tại trường Quốc Gia Sư Phạm ở góc đường Thành Thái gần đó, bởi trường này có 1 giảng đường (amphitheatre) rộng lớn. Người viết còn nhớ lễ phát thưởng được tổ chức tại trường QGSP mãi cho đến năm đệ nhất, mới được dời trở về trường nhà. Tổ chức tại dãy hành lang đi từ phòng Hiệu Trưởng đến phòng họp các Giáo Sư. Lúc đó gs Nguyễn Thanh Liêm làm Hiệu Trưởng, thay Gs Phạm Văn Lược. Phần thưởng, bây giờ nhìn lại, thường không có gì ngoài vài quyển sách bán ế do các nhà xuất bản lớn, hoặc các Bộ, các Nha, hay các Mạnh Thường Quân tặng. Dù vậy, việc được đi lên bục để nhận quà thưởng từ một vị quan chức cao, hay một phụ huynh học sinh nào đó, luôn luôn cho học sinh được phần thưởng một cảm xúc không bao giờ quên, gắn bó mãi trong suốt cuộc đời hành hiệp mai sau (bắt chước Kim Dung). Người viết còn nhớ sau lễ phát thưởng là 'hè về - hè về: trời hồng hồng sáng trong trong...'. Trưa trưa trước khi ngủ trưa tôi thường đem mấy quyển sách đó đọc tới đọc lui, xem như trau dồi tiếng Anh tiếng Việt chuẩn bị cho năm học sau. Người viết tự nhiên viết ra đoạn này không phải để khoe đã được lãnh thưởng vì thật ra con đường học vấn cũng lắm chông gai, có năm trúng tủ được thưởng có năm không. Nhưng chỉ muốn đề cập đến một điểm nhỏ: Các trường trung học VN vẫn còn thiếu 1 giảng đường rộng lớn, như thường có tại các trường trung học ở các nước Âu Mỹ. Trường Petrus Ký xưa hơn trường Chu Văn An ở 1 sân vận động, nhưng thua Gia Long, theo đồn đại chứ chưa được thám hiểm kiểm chứng, ở 1 hồ tắm piscine, thua Trưng Vương và Võ Trường Toản ở một hồ tắm lớn và 1 Thảo Cầm Viên gần đó tại đường Nguyễn Bình Khiêm. Nhưng tất cả các trường trung học VN vẫn còn thiếu 1 giảng đường đại quy mô. Giảng đường lớn

rất cần khi có một bài giảng hay một buổi thuyết trình chung dành cho nhiều lớp tụ tập lại. Hay một buổi chiếu phim, hoặc video về tài liệu khoa học. Hoặc một cuộc hội thảo về giáo dục.

Kỷ niệm cuối trong bài hoài niệm giới hạn này xin kể đến những buổi đi tắm sông tắm rạch, chèo xuồng ở những khu vực thuộc miệt đồng quê phía Phú Lâm. Năm đó tôi đang học lớp đệ ngũ (lớp 8) hay lớp đệ tam (10) thì phải. Mấy bạn cùng lớp như LV Na, NV Sáu, PT Nhân, PV Đạt, TV Mười thường tổ chức những buổi đi tắm sông tắm rạch, chèo xuồng ở miền đồng quê, vào dịp cuối tuần. Đi theo mấy anh đó được một hai lần, tôi thấy khoái quá mới rủ thêm một anh bạn ở cùng xóm và cũng học PK tên QTT đi theo. (Anh QTT hiện có trong ban giảng huấn của trường Lê Hồng Phong, dạy môn Sử Địa). Quá hứng thú, anh QTT đứng trên bờ sông nhỏ đầy đất bùn đó nhảy ùm xuống sông theo thế nhảy của Thế vận Hội. Không may dưới lòng sông có cấm cọc nhọn! Nhưng rất may anh không bị đâm thẳng vào bụng mà chỉ bị sứt chảy máu rất nhiều vết trên bụng và ngực. Các bạn và tôi bị một phen hú hồn khiếp vía, giống như phim Deliverance được xem sau này. Nhất là tôi phải ăn phải nói làm sao với hai Bác thân sinh anh QTT. Trở về nhà, QTT đi chích vài mũi thuốc chống-tetanus, và tôi ngồi khẹp nép nghe lời mắng trách của hai Bác. Bởi cả hai đứa đi chơi không có nói gì với người nhà hết. Lần đi tắm sông đó hình như là lần cuối cùng.

Người viết tự nhìn nhận rất yếu trong cách kết thúc một bài viết. Xin được kết thúc bằng cách trực khởi, chỉ chấm hết là hết./.

BÌNH ELECTRICAL

Licensed Contractor on Electrical & Air Conditioning Refrigeration

Số giấy phép: 71779C

Châu Công Bình

BE (Electronics), A.Dip. (Electrical Engineering)

Electrical Trades Certificate

ĐT: (02) 9642 4345

Mobile: 0419 488 285

- Nhận lắp ráp, sửa chữa và tu bổ tất cả các hệ thống điện cho tư gia, shop và hãng xưởng.
- Nhận sửa các loại máy chạy bằng điện: Máy nước nóng, bếp điện, các loại máy chạy bằng motor điện 1 hoặc 3 phases.
- Gắn hệ thống báo động, TV Antenna, Safety Switch (ngừa điện giật).
- Gắn và vô ga máy lạnh các loại (Air Conditioner Split System)

Công việc làm đúng tiêu chuẩn, an toàn, đáng tin cậy, giá hạ và có bảo đảm.